

Есфир Лантре

Подарете на детето мечта

Отделението за възстановяване в болницата.

Утро. Визитация.

– А кой е при нас в тази стая? – поинтересува се Лариса Михайлова, завеждащата на отделението.

– Таня Акимова и новичката, – отговори лекарката-ординатор. – Таня подготвяме за изписване. А новата ни доведоха вчера. Постъпила е в травматологичното отделение със сътресение на мозъка и множество счупвания. Момичето е затворено, не разговаря с никого. Много е напалашена. В историята на заболяването и е записано, че момичето е сираче, преди травмата е била в детски дом.

– Съвсем никого ли си няма, или са отнели правата на родителите и? – заинтересовано попита Лариса Михайлова.

– Никого си няма. Родителите и са загинали при автомобилна катастрофа. Баба и скоро е починала. Аз разговарях с работника от отдела по попечителство, той е писал на далечни роднини на момичето, които отдавна живеят в чужбина, но те не са отговорили. Не е учудващо, те никога не са виждали момичето. А след това отдела по попечителство я е предал в детски дом, – докладва ординатора.

– Дори да е така. Хайде, нека да я видим, – каза Лариса Михайлова, отвори вратата на стаята и влезе. След нея влязоха и други лекари от отделението.

В стаята цареше необичайно напрегната тишина. Щорите бяха спуснати. Момичетата не разговаряха помежду си. Това се набиваше на очи. Новата лежеше по гръб, с обърната към стената глава. Цветът на лицето на момичето не се различаваше от цвета на болничните стени. Погледът и зареян в стената. Краищата на устните и отпуснати.

Оздравяващото момиче седна в леглото.

– Добро утро, Таня, – обърна се към нея завеждащата на отделението.

– Добро утро, Лариса Михайлова, отговори оздравяващото момиче и спусна крака от края на леглото.

– Как се чувстваш? – приветливо попита завеждащата.

– Вече съм добре, – отговори момичето.

Лариса Михайлова я прегледа.

– Таня! Мога да те поздравя, утре ще те изпишем. Радваш ли се?

– Много се радвам, – усмихна се Таня.

– Вероника Николаева, Вие свързахте ли се с родителите на Таня?

– Да, Лариса Михайлова. Татко и е на курс. Ще вземе Таня след работата, – докладва ординаторът.

– Много добре. Моля те, не забравяй, че още един месец трябва да си на лек режим. Твоят лекар ще ти обясни всичко след визитацията, – обобщи завеждащата на отделението.

– А това кой е? – попита тя, отивайки към леглото на новата.

– А това в Лена Смирнова, – отговори ординаторът.

– Лена, какво чудесно име! Приказно! Като на принцеса. Значи ти си Елена прекрасна? – попита Лариса Михайлова, присядайки на края на леглото, до новата.

Момичето обърна глава и безучастно погледна завеждащата.

– Лена, как се чувстваш? – попита завеждащата.

– Добре, – неясно, с дрезгав глас отговори Лена.

– Притеснява ли те нещо? – Лариса Михайлова се опита да заприказва момичето.

– Боли ме главата, – много тихо промълви Лена.

– Вероника Николаева, какви лекарства получава тя?

– Всички бяха отменени, още в травматологията.

– Покажете ми, моля, последните и изследвания, – помоли завеждащата. – Вижте преди колко време са правени?

– Вече проверих. Последно е изследвана преди една седмица, – доложи ординаторът.

– Ясно. Моля, назначете и за утре пълни изследвания. И непременно и давайте витамини. Много е бледа. Също така изпратете при Лена нашия психолог. Трябва доста да поработи с нея, – разпореди се Лариса Михайлова и дълго се загледа към ординатора.

Завеждащата прегледа момичето.

– Лена, кажи ми, моля те, за какво мечтаеш? – неочаквано попита Лариса Михайлова.

Мълчание. Момичето сведе поглед.

– Имаш ли някаква мечта? – повтори въпроса си завеждащата.

Лена вдигна към нея големите си сини очи, които не изглеждаха детски, а бяха тъжни и уморени, и я погледна с пронизващ поглед, от който завеждащата се почувства неудобно. Накрая, момичето отговори:

– Имам.

– А можеш ли да я споделиш с нас? – запита Лариса Михайлова.

Момичето обърна глава към стената, за да не види никой появилите се в очите и сълзи, и произнесе с шепот:

– Отдавна не съм виждала мама. Искам при мама, – произнесе Лена, преглъщайки сълзите.

Настана пълна тишина.

Лекарите се спогледаха помежду си.

– Лена, не трябва да се разстройваш, иначе ще те заболи главата, – успокояваше болната лекуващият лекар.

– Вероника Николаева, кога Лена е постъпила в травматологията?

– Преди около месец, – отвърна ординаторът.

Лариса Михайлова се обърна към Лена и я погледна замислено. Без да отмества поглед, тя каза с мек глас:

– Лена, няма защо да плачеш. Ние непременно ще измислим нещо, за да ти помогнем.

Ординаторът удивено погледна завеждащата, без да разбира, какво е имала предвид, но не каза нито дума.

И самата Лариса Михайлова в този момент не предполагаше с какво се наема, давайки обещание на болното момиче. На нея много и се прииска поне малко да обнадее детето, от което така несправедливо се е отвърнала съдбата. Погледът на Лена я бе развълнувал и породил у нея непреодолимо и непоколебимо желание да и помогне. Тогава тя още не знаеше как и какво да предприеме.

Излизайки от стаята, още в плен на обзелите я чувства, тя попита ординатора:

– Вероника Николаева, Лена има ли братя или сестри?

– По-голяма сестра, която е била в колата заедно с родителите, – поясни ординаторът.

– И какво? И тя ли...

– Да, – с една дума отвърна ординаторът.

– Няма за какво да завиждаш на това дете, – обобщи завеждащата. – Трябва да потърсим за Лена хубаво, надеждно семейство. Тя няма да може да живее в детския дом. За това няма спор. Поговорете с работниците от отдела по попечителство. Не е изключено, те да имат интересувашата ни информация.

– Добре, Лариса Михайлова. Ще им позвъня и ще поговоря с тях, – увери завеждащата Вероника Николаева.

А времето минаваше. Сътрудниците към отделението обикнаха Лена и, идвайки на смяна, винаги носеха лакомства за нея. Лариса Михайлова донесе на момичето красиви меки играчки, интересни книги. Купи и диктофон с възможност за прослушване, за да може Лена да слуша приказки и музика, записани на касети. И, разбира се, всички скришно носеха на момичето плодове, сокове, сладки. Лена се възстановяваше.

Скоро трябваше да я изпишат.

– Ирка, нейното легло е отляво, до стената, – каза Лариса Михайлова на дъщеря си, открявайки вратата на стаята на Лена. – Тя спи, хайде, ще поедиш в моя кабинет с мен, – предложи завеждащата.

– Не, майчице, по-добре да поседя при нея, – помоли Ира.

– Е, добре, – съгласи се Лариса Михайлова. – Бързо ще приключи и ще си ходим в къщи, – предупреди тя дъщеря си.

– Добре, мамичко. Ще те чакам тук, – отговори Ира.

– Разбрахме се, – съгласи се Лариса Михайлова и излезе.

Ира леко, почти безшумно, на пръсти, се приближи до леглото на спящата Лена и приседна на края на стола. Тя се огледа, внимателно изучавайки всичко наоколо, след това се надигна и започна да разглежда Лена. Тя през съня си почувства погледа върху себе си, стана и неудобно, отвори очи, обърна се и видя над себе си Ира.

– Ти коя си? – изплашено попита тя.

– Аз съм твоята сестра, – уверено отвърна Ира.

– Коя?! – с недоумение в гласа отново попита Лена.

– Да, да, не се учудвай. Дойдох да се запозная с теб. Здравей, сестричке, – бодро поздравя Ира, наведе се и целуна Лена по бузата. – Аз се казвам Ира. Вкъщи ме наричат различно: Ирка, Иринка, кой както иска.

Лена приседна.

Влезе чистачката.

– Нали няма да ви преча? Трябва да почистя.

– Разбира се, че не, Евдокия Никитина, – отговори Ира.

– Знам, че ти се казваш Лена. Мама много е разказвала за теб, – продължаваше Ира.

– А коя е твоята майка? – попита удивената Лена. – Как се казва? Аз познавам ли я?

– Моята майка е Лариса Михайлова Федянина, завеждащата на отделението. Разбира се, че я познаваш.

Лена кимна с глава в отговор.

– А моят татко, Игор Константинов Федянин, е директор на голям автомобилен завод. Той е много добър. Истински вълшебник! Всичко прави за нас, – разказваше Ира, въвеждайки Лена в семейните дела. – Ще видиш, че той ще ти хареса. Татко те е посещавал. Сигурно си забравила. Ето това розово слонче заедно с него избрахме за теб, – каза Ира и показа с пръст меката играчка, която Лена беше прегърнала, докато

спеше.

– Благодаря, – тихо каза момичето. – Спомних си твоя татко. Той е идвал при мен.

– Знаеш ли, в последно време мама и татко само за теб говорят. Те оформят попечителство за теб, – издаде тайната Ира.

Чистачката застина като вцепенена.

– А това какво е? – объркано попита Лена.

– Ох, не знам как да го обясня правилно, – запъна се Ира. – Общо взето, за това, за да можеш да живееш при нас, в нашия дом, в нашето семейство и да не се връщаш в детския дом, трябва да се оформят много документи. Аз нищо не разбирам от това, само слушам разговорите на родителите ми помежду им и по телефона – „комисии, комисии“. Татко се занимава с тези въпроси. Мама няма време. По цял ден е в болницата. Татко също е много зает, но някак успява да намери време да се свърже с когото трябва, да отиде където трябва. Вече имаме цяла папка с разни документи.

– А аз какво ще правя у вас? – попита Лена.

– Как така какво? Ще живееш, – убедено отвърна Ира. – Ще живееш и ще се радваш, – повтори тя. – Така казва мама. Имам и по-големи братя: Тошко и Лешко, те са близнаци. Те са заети със своя компютър, нищо друго не ги интересува. Когато са на него, у дома става тихо, – засмя се Ира. – Не се притеснявай, те са обикновени момчета. Имат си своя стая и няма да ти пречат. А ти ще живееш с мен. Преди живееш сама в моята стая, а сега ще сме заедно. Ще е по-весело. Мама и татко вече поръчаха за нас ново легло на два етаж. Обещаха скоро да го донесат. Имам много играчки. Избирай си, каквото ти хареса, ще е твое. Имам и голяма библиотека. Ти на колко години си? – неочаквано попита Ира.

– На седем, навърших ги в болницата, – отговори Лена.

– А аз съм на единайсет. Можеш ли да четеш?

– Да, баба ме научи, – приглушено отвърна Лена.

– Ще се позанимавам с теб, ще се подготвим за училище. Искаш ли да ходиш на училище? – попита Ира.

– Искам, – отвърна изморената Лена.

– Имаме хубаво училище, ще ти хареса.

– А защо твоите родители ме вземат при тях, та аз съм ви чужда? – внезапно попита Лена. След случилото се тя бързо (не като за годините си) порасна и изгуби надежда.

– Моята майка много те обича и иска ти да живееш при по-добри

условия, – отговори Ира с интонация на възрастен човек.

Чистачката, която почистваше стаята, чу целия разговор. Тя приключи и излезе от стаята.

Лариса Михайлова разговаряше с някого в своя кабинет. На вратата се почука.

– Влезте, моля? – покани тя, прекъсвайки разговора.

Влезе чистачката.

– Лариса Михайлова, може ли? – попита тя.

– Влез, Евдокия Никитина.

– Всичко ли разбрахте? – попита завеждащата старшата медицинска сестра.

– Разбрах, Лариса Михайлова. Може ли да тръгвам?

– Да.

– Какво има, Евдокия Никитина? Сядай.

Възрастната чистачка, работила в тази болница трийсет години, приседна на стола.

– Истина ли е, че оформяш попечителство на Лена? – попита тя.

– Истина е, – потвърди завеждащата.

– Добре ли си го обмислила? Това е много отговорна крачка. Имаш три твои деца. Момичето е понесло много тежка травма, може да има последствия. Ти си лекар и знаеш това не по-зле от мен. Изяснила ли си, от какво семейство е тя? Сега времето е сложно. Нищо не е сигурно. Как си се решила на такова нещо? – стараше се да я предпази Евдокия Никитина от необмислена постъпка.

– Скъпа Никитина! Където има за трима, ще се намери и за четвърти. Всичко съм обмислила. Моя мъж напълно ме подкрепи по този въпрос. Моля те, разбери ме правилно, искам да подаря на Лена нейната сбъдната мечта. Трябва да ме разбереш, – отговори и тя.

Очите на Лариса Михайлова сияеха, грееха от щастие. Чистачката примря при нейните думи, след това разчувствано и отговори:

– Ти си светица! Господ да ти дава много сила и радост. Заслужила си.

– Благодаря ти за подкрепата, Евдокия Никитина, сега ми е много необходима.

КРАЙ

© 2008 Есфирь Лантре
© 2008 Петко Макавеев, превод от руски

Эсфирь Лантре
Подарите ребѣнку мечту, 2008

Източник на руския текст: http://zhurnal.lib.ru/e/esfirx_1/

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8867>]